

Crònica clàssica

Triomf a la Venècia de Vivaldi

Marta
Porter

Venècia

El pavelló de Catalunya ha volgut reforçar la seva presència a la Biennal de Venècia amb una decidida aposta per la música. La nit de l'11 de setembre l'església de San Giovanni in Bragora, la mateixa on Antonio Vivaldi va rebre les aigües baptismals fa més de tres segles, acollia l'orquestra Acadèmia 1750, nascuda el 2006 sota l'empara del Festival de Torroella de Montgrí. Dirigida per un valor a l'alça com és Ottavio Dantone -Barenboim l'ha convidat a dirigir la Staatskapelle de Berlín aquesta temporada i el Festival de Glyndebourne a fer *Rinaldo* d'aquí a dos estius-, la formació especialitzada en música antiga i integrada en un 90% per músics catalans es presentava a nivell internacional amb l'oratori del compositor venecià *Juditha triumphans*. L'aposta compartida de Josep Lloret, president de Joventuts Musicals de Torroella, i Josep Bargalló, director de l'Institut Ramon Llull, era arrisca-

da si es té en compte la dificultat de l'obra, el cost de la producció i el fet que moltes esglésies venecianes atreuen els turistes vesperatins fent sonar les partitures més famoses del seu músic il·lustre. Però l'Acadèmia 1750 va resistir l'embat i va aconseguir congregar prop de tres-centes persones a la petita església de San Giovanni in Bragora. Potser hi jugava a favor que aquesta obra que celebra la victòria dels venecians sobre les tropes otomanes -curiosament el mateix 1714 en què Catalunya perdí l'última batalla- no s'interpretava a Venècia des de feia 20 anys.

Vint-i-vuit músics, entre els quals alguns solistes italians que van reforçar una producció estrenada el 2007 a Torroella i que es va enregistrar en directe l'any passat a Lugo per resultar-ne un magnífic CD: cinc cantants solistes; l'Ensemble Vocale de La Stagione Armonica i el clavicembalista Ottavio Dantone van aconseguir traslladar el públic al món de l'Antic Testament.

La interpretació delicada i plena de matisos i colors de l'orquestra,

L'orquestra catalana Acadèmia 1750 comença a partir d'ara la seva carrera internacional

un cor compacte i ben modulat i l'entrega de les cinc solistes -tot dones, ja que Vivaldi va escriure l'obra per a les òrfenes de l'Ospedale della Pietà- van emocionarnos fins a fer-nos creure una història que, no per bíblica, és menys operística. La mezzosoprano catalana Gemma Coma-Alabert va

aconseguir una solent Juditha, dolça i freda segons requeria el seu paper protagonista, i una entregada José Maria Lo Monaco es va mostrar altiva quan era l'Holofernes vencedor i trencarla o apassionada quan esdevé l'ena morat sotmès, fins al punt que l'apagada de llums accidental en plena ària *Nox oscura tenebrosa* no va refredar un amor pel qual acabara amb el cap tallat. La sabadellenca Maria Hinojosa va fer gala d'un ampli registre vocal farcit d'agilitats, mentre que la milanesa Emanuela Galli va aconseguir un intens Vagaus i la lleidatana Marta Infante, un Ozias de veu potent.

I igual que Juditha, rena dels jueus, venc l'enemic amb la seva bellesa i l'ajuda de Deu, l'Acadèmia 1750 va triomfar amb la qualitat de la seva música, capaç de transportar-nos en el temps i fer-nos sentir una mica venecians. Cinc minuts d'aplaudiments d'un públic que es va entregar a l'esplèndida interpretació d'una orquestra catalana que, a partir d'ara, comença la seva carrera internacional.